

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 103/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Júliou Chovancovou, Za kasárňou 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 204/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 204/2014 (ďalej len „namietané konanie okresného súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „došlo k porušeniu jeho ústavného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy“, pretože okresný súd „od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu podaného 31.12.2013 doposiaľ, teda ani po dvoch rokoch nerozhodol“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 204/2014 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných priťahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým malo byť porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť v tomto čase je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014). Ústavný súd v súvislosti s hodnotením efektívnosti postupu okresného súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „... nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad, pretože konanie okresného súdu nevykazuje také znaky nečinnosti alebo neefektívnej činnosti, ktoré by v čase rozhodovania ústavného súdu boli ústavne významné.

Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že okresný súd v namietanom konaní od podania návrhu vykonal úkony spojené s podaným návrhom sťažovateľa na oslobodenie od súdneho poplatku, zasielal návrh sťažovateľa odporcovi na vyjadrenie, ako aj vyjadrenie odporcu na vedomie a vyjadrenie sťažovateľovi. Keďže sťažovateľ na súkromnú adresu zákonnej sudkyne zaslal list, v ktorom žiadal nariadenie termínu pojednávania a uvádzal v ňom informácie a skutočnosti týkajúce sa jej súkromia a rodiny, zákonná sudkyňa oznámila predsedovi okresného súdu pochybnosť o svojej nezaujatosti k sťažovateľovi. Z uvedeného dôvodu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodoval a zaujatosti zákonnej sudkyne, pričom zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prerokovávania a rozhodovania vo veci. Spis bol z krajského súdu vrátený okresnému súdu 27. januára 2016.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažuje doterajší postup okresného súdu (konanie trvá celkovo do podania sťažnosti ústavnému súdu dva roky) za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. I. ÚS 753/2014, I. ÚS 93/2016).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po prípadnej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu bude dochádzať aj reálne k zbytočným prietahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2016